GeniaaL gedacht

We willen meningen horen. Meningen van ingenieurs over wat hen nauw aan het hart ligt, meningen van niet-ingenieurs over ingenieurs en ingenieuren, alles wat des mensen is, kan en mag aan bod komen. Als het maar 'uw gedacht' is, mijn gedacht.

ADHEMAR BULTHEEL

Adhemar Bultheel is professor-emeritus aan de Faculteit Ingenieurswetenschappen, verbonden aan de Afdeling Numerieke Analyse en Toegepaste Wiskunde van het Departement Computerwetenschappen. Hij heeft jarenlang opleidingsonderdelen in de toegepaste wiskunde gedoceerd en is dan ook een vaste waarde in de herinneringen van vele alumni.

'Of het nu ging over formules die zich niet numeriek lieten temmen of over politiek of het klimaat of iets grappigs dat ik had meegemaakt, ze bleef het rustig aanhoren.'

WAF

Ik groei stilaan uit de kleinkinderen. Toen het nog baby'tjes waren was ik dikwijls de gedoodverfde babysit. Niet letterlijk want als ik veel verf bovenhaalde dan was hun teken- en kleurendrang eerder dodelijk voor muren en meubilair dan voor mij. Nee, nu zijn ze zo groot geworden dat ze mee op reis kunnen, ingesnoerd op de achterbank als jetpiloten in hun schietstoel en gepaaid met iPad en filmpjes. De enige thuisblijver is de hond en dan komt opa weer van pas. Ze werd bij me afgeleverd met hondenbrokjes en toebehoren. Er werd uitvoerig geknuffeld, gelikt en afscheid genomen en dan was het enkel nog tussen ons. Enkel zij en ik. Twee weken lang!

Zij is een dame op leeftijd - ik zal haar L noemen om geen problemen met dierenrechtenverenigingen en GDPR te krijgen. Het is niet kies om de leeftijd van een dame te noemen. Als die hoog genoeg is, dan mag het weer. Als ik mijn tafel van zeven bovenhaal dan moet L nu ongeveer zevenentachtig zijn. Ze is nog springerig en heel kwiek voor haar leeftijd. Ze is een fluffy wit wollig maltezerachtig onderdeurtje, met een eigen willetje zo bleek. De volkswijsheid zegt dat honden en hun baasjes op elkaar gaan lijken, maar bij mij als baasje ad interim is het wollige er al wat af. Dat is er eigenlijk nooit echt geweest want ik ben al decennialang selectief dun behaard.

Zoals gewoonlijk verkende ze even het huis en legde zich dan op de meest comfortabele zetel te rusten met uitzicht op de tuin. Er moest maar eens een inbreker opdagen. Ondertussen installeerde ik haar mand, duikelde bakjes op waar ik brokjes en water in deed en begon ik de bloemen en planten van de venterbank aan de voorkant van de living te verhuizen. Dat laatste was een les die ik tijdens een vorige korte logeerperiode van L had geleerd. Als er geluid aan de voorkant van het huis was, dan sprong ze blaffend via een zitbank op de vensterbank om de bron van het lawaai de stuipen op het lijf te jagen. Een keertje wandelde een poes van de buren in de tuin. L's hysterisch geblaf binnen achter glas lokte de belangstelling van de kat die nieuwsgierig dichterbij kwam en vlak voor L, aan de andere kant van het glas, er rustig bij ging zitten om de herrie te aanschouwen.

Wat ik ook geleerd had tijdens haar vorig verblijf was de verschrikking van de nacht. L nam de ganse dag ruimschoots de tijd om op allerlei ligplaatsen uit te rusten, wat haar in staat stelde de ganse nacht met een falset van langgerekte oeoeoe uithalen haar voorouders, de wolf, te eren en mij erop attent te maken dat ze liever niet alleen beneden achtergelaten werd terwijl ikzelf boven in bed lag. Er moest maar eens een inbreker komen. Herhaaldelijk ben ik als Zeus de trap van mijn slaapkamerolympus afgedaald om haar een donderpreek te geven waardoor ze de verf van de deuren begon af te krabben. Toen ik die met grote kartonnen dozen probeerde te beschermen, vond ik die 's morgens terug, grotendeels tot confetti gereduceerd. Deze keer zou ik haar mand boven in de slaapkamer zetten in de hoop dat ze daar kalmer zou zijn, wat vrij goed gelukt is, moet ik zeggen. Soms werd ik wel wakker omdat ze midden in de nacht het bed met me probeerde te delen.

© Joris Snaet

Omdat het bed nogal hoog was en een sprong in het duister onzeker, lukte dat niet zo goed. Toch heb ik haar een keer opgerold op het dekbed aan het voeteneinde gevonden toen ik wakker werd.

L besteeg en daalde af van de nachtelijke Olympus, gedragen door haar dienaar, L onder de ene arm en de mand onder de andere gekneld. Als je korte pootjes hebt, dan is een open geverniste trap wat beangstigend en wil je liever gedragen worden. Behalve de laatste morgen van haar verblijf. Toen moet ze het nakende afscheid voorvoeld hebben want toen ik me als gewoonlijk klaarzette op de bovenste trede, de mand al onder de ene arm geklemd, en ik haar probeerde onder de andere arm op te pakken stribbelde ze tegen. Ik zei, goed dan, jij je zin (we tutoyeerden elkaar ondertussen), ik ga naar beneden, blijf jij maar hier. Ik was nog niet halfweg de living of ik hoorde trippeltripel hondenpootjes de trap afdalen. Toen ik terugkeerde zat ze halfweg de trap. Van zodra ze me zag weigerde ze nog verder af te dalen, en moest ik haar wel halfweg gaan ophalen.

Onze wandelingen samen waren memorabel. Als ik schoenen of een jas aantrok volgde ze me van zo dichtbij dat ik over haar struikelde. Ofwel ging ik haar verlaten, wat een afschrikwekkend vooruitzicht was, ofwel mocht ze mee. Als ik een doctoraat ging voorzitten sprong ze op de vensterbank aan de voorkant om me verdrietig na te staren als ik vertrok. Als ik daarna terugkeerde zat ze daar *weer* om me te verwelkomen. Ik vermijd om te schrijven 'zat ze daar *nog*', want als ik binnen was kon ik vaststellen dat de vuilnisbak aan een grondig sporenonderzoek was onderworpen, of was de open haard gecontroleerd op inbrekers met Zwarte-Pietambities. De wandelingen samen waren een festijn. Na een uitvoerig geharrewar van poten en riempjes bij het omgorden van het harnas voor de leiband werd ik naar buiten getrokken alsof ze een sledehond was. Eenmaal buiten troonde ze me mee op verkenning in de buurt. Ik had nooit gedacht dat er in mijn straat zoveel snuffelgras stond. Regelmatig werd een secondenplasje gepleegd in een yogaachtige armbalanshouding, steunend op de voorpoten en de achterpoten van de grond. Ik moet toegeven dat de pootjes van de zevenentachtigjarige dame die voor me uitsprong en verdween tussen de bosjes, nog bijzonder soepel bewogen. Haar hurkhoudingen waren problematischer en de achterpoten werden dan ook grondig met achterwaartse uithalen geveegd na afloop, een teken dat ik mijn ding mocht doen. Toen het geïmproviseerd poepzakje, dat ik had gerecupereerd van mijn groenten- en fruitaankopen, warm begon te worden, manoeuvreerde ik haar terug huiswaarts waar ze hijgend en met lebberende tong water uit het drinkbakje oplikte. Het eten wat later was ook speciaal omdat een brokje uit het eetbakje werd opgepakt, dan naar een tapijt in de buurt werd gedragen, om vervolgens daar knarsend vermalen te worden tussen de tanden. Na controle of er geen kruimel op het tapijt was achtergebleven herhaalde zich hetzelfde ritueel met alle volgende brokjes.

Wat me vooral bijgebleven is van haar veertiendaags verblijf zijn onze lange en diepgaande gesprekken. Zij, opgerold in een zetel, af en toe een oog opentrekkend, om te laten blijken dat ze wel degelijk luisterde. Of het nu ging over formules die zich niet numeriek lieten temmen of over politiek of het klimaat of iets grappigs dat ik had meegemaakt, ze bleef het rustig aanhoren. Net alsof ze therapeute of psychiater was en me liet vertellen zonder in te grijpen, alleen deed ze het gratis en zat er geen limiet op de sessies. Na veertien dagen begin je al wat vertrouwelijker te worden en dwalen de gesprekken wel eens af in de richting van fundamentele levensvragen. Haar een antwoord ontlokken was moeilijk. Ik zou het zelf moeten oplossen. Een keertje toen ik echt bleef aandringen en een antwoord forceerde was haar enige commentaar: 'waf'. Zou dat het ultieme antwoord zijn op alle vragen? Niet 42, zoals beweerd wordt in *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*, maar gewoon 'waf'. Een doorwrocht antwoord van een wijze dame op leeftijd.